

Nr 25.

Av herr **Olsson, Valerius**, om anslag för anskaffande åt Karlskrona fästning av ett batteri svåra haubitser och två batterier snabbeldskanoner.

Ehuru alla frågor rörande våra kustfästningars materiel i regel behandlas med stor hemlighetsfullhet, torde det dock vara allmänt känt, att denna materiel med få undantag är av mycket otidsenlig och otillfredsställande beskaffenhet. Särskilt har jag genom personligt besök å ort och ställe fått den övertygelsen, att artillerimaterielen i de försvarsanstalter, som hava till uppgift att trygga vår förnämsta örlogsstation, Karlskrona, till allra största delen är så föråldrad, att den ingalunda förmår fylla de berättigade anspråk, landet måste ställa på densamma.

Sakens ömtåliga natur förbjuder mig att här närmare ingå på beskaffenheten och värdet av denna materiel. Det torde vara tillräckligt att erinra om, att fästningens svåraste kanoner utgöras av de sex 25 cm.-pjäser, som för mer än tio år sedan ansågos odugliga att bibehållas å pansarbåtarna Svea, Göta och Thule. För övrigt torde Riksdagen och vederbörande utskott med lätthet kunna förskaffa sig erforderliga upplysningar i frågan. Och att dessa till fullo skola bekräfta mina här gjorda uttalanden, därom kan jag tyvärr icke hysa det ringaste tvivel. Under sådant förhållande synes det mig framstå som en bjudande nödvändighet, att med allra snaraste råda bot för dessa svåra brister. Och då det här alls icke handlar om någon organisationsförändring, utan allenast om ett ersättande av oduglig krigsmateriel med tidsenlig sådan, synes mig sakens avgörande så mycket mindre behöva bli beroende av försvarsberedningarnas utredning, som icke någon tvekan rörande ombestyckningens nödvändighet kan förefinnas, för så vitt Karlskrona över huvud skall kunna försvaras, under det att däremot varje uppskov kan medföra en fara av allvarsamaste art för hela vårt land. Att vår flottas förmåga att deltaga i landets försvar är beroende på våra kustfästningars bestånd, torde nämligen vara obestridligt. Jag tillåter mig endast att beträffande denna sak återgiva följande uttalande rörande Tysklands fasta kustförsvar av den kände militärförfattaren general von Bernhardt:

»I första hand kommer det vid avvärjandet av ett engelskt anfall an på kustfästningarnas egen motståndsförmåga och deras artilleristiska bestyckning. Deras betydelse även såsom rent defensiva värden vid sidan av deras offensiva kraft träder under en dylik strid tydligt i dagen. Hela vår kommande utveckling kan måhända bero av fastheten hos det bålverk, som är avsett att i förening med flottan skydda våra kuster och marina stödjepunkter och att bibringa fienden så svåra förluster, att skillnaden i styrkeförhållandet flottorna emellan därigenom så småningom upphäves. Man måste ihågkomma, att våra fartyg blott kunna verka, så länge som vårt fasta kustförsvar är orubbat.»

Allt detta torde i lika, om ej i högre grad gälla Sveriges kustbefästningar och flotta.

Då jag av hänsyn till mångfalden och omfattningen av övriga anslagskrav icke vågar ifrågasätta mera än ett avhjälpande av de mest vådliga bristerna, kan jag här endast föreslå en partiell ombestyckning av Karlskrona fästning. Så vitt jag kunnat utröna, utgöras de mest angelägna behoven därstädes dels av ett batteri svåra och långskjutande haubitser för att hålla anfallande pansarfartyg på avstånd, dels av ett antal snabbeldskanoner, huvudsakligen avsedda att hindra fientliga torpedfartygs inträngande i hamnen. Enligt under hand inhämtade upplysningar, skulle kostnaden för det förra batteriet med ammunition och alla tillbehör uppgå till omkring 1,900,000 kronor och kostnaden för 4 st. tillräckligt kraftiga snabbeldspjäser, fördelade i två batterier, jämte erforderliga befästningsanläggningar belöpa sig till omkring 300,000 kronor.

Med stöd av ovanstående får jag alltså vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville bevilja ett anslag av 2,200,000 kronor, därav hälften eller 1,100,000 kronor för år 1914, till skyndsamt anskaffande av ett batteri svåra haubitser och två smärre batterier snabbeldspjäser i Karlskrona fästning, ävensom bemyndiga Kungl. Maj:t att under loppet av innevarande år av sistnämnda belopp förskottera erforderliga medel för arbetets påbörjande snarast möjligt.

Stockholm den 24 januari 1913.

P. Valerius Olsson.